

Paavalin Ensimmäinen kirje korinttilaisille 12

Avioliitto ja naimattomuus

1.Kor. 7:1-16

Tervetuloa kuuntelemaan Alusta alkaen -ohjelmaa. Käsittelemme Paavalin Ensimmäistä korinttilaiskirjettä, tällä kerralla sen kuudennen luvun jakeesta 12 alkaen.

Edellä olemme kuulleet, että kirjeen keskeisenä teemana on Paavalin huoli perustamastaan Korintin seurakunnasta. Paavali varoitti heitä siitä, että he olivat vaarassa harhautua pois taivaaseen vievältä tieltä. Ensimmäinen käytännön esimerkki tällaisesta harhautumisesta oli se, että he rikkoivat seurakunnan yhteyttä vastaan kärkevästi oikeudessa toisiaan vastaan vähäpätöisistä asioista. Toiseksi Paavali kirjoitti siitä, että väärä elämäntapa yleensäkin turmelee ihmisestä pelastuksen. Sellaista on esimerkiksi seksuaalinen siveettömyys, alkoholin väärinkäyttö, epäjumalanpalvelus ja taloudellinen vääryys. Tätä Paavali perusteli 6. luvun lopussa osoittamalla, että Kristus on myös kristityn ruumiin Herra, minkä vuoksi huorissa käyminen tai muu holtiton elämä tuhoaa suhteen häneen.

Selibaatti vai avioliitto?

Seuraavaksi Paavali käy käsittelemään seksuaalisuutta toiselta kantilta. Nimittäin siltä, että ei seksuaalisuus sinänsä ole pahasta.

Otan nyt puheeksi asian, josta kirjoititte. Miehen on kyllä hyvä olla koskematta naiseen, mutta haureuden välttämiseksi tulee kunkin miehen elää oman vaimonsa ja kunkin naisen oman miehensä kanssa. Mies täyttäköön aviovelvollisuutensa vaimoaan kohtaan, samoin vaimo miestään kohtaan. Vaimon ruumis ei ole hänen omassa vallassaan vaan miehen, samoin ei miehen ruumis ole hänen omassa vallassaan vaan vaimon. Älkää keskeyttäkö yhdyselämäänne, paitsi ehkä yhteisestä sopimuksesta joksikin aikaa, jotta voitte keskittyä rukoukseen; palatkaa sitten taas yhteen. Muutenhan Saatana pääsee kiusaamaan teitä, kun ette kuitenkaan pysty hillitsemään itseänne. Sanon tämän myönnytyksenä enkä käskynä (1. Kor. 7:1-7).

Korintin seurakuntalaiset olivat siis kirjoittaneet Paavalille kysyäkseen neuvoa avioliittoon ja naimattomuuteen liittyvässä kysymyksessä. Lause ”miehen on hyvä olla koskematta naiseen” oli ilmeisesti joittenkin Korintin seurakuntalaisten käyttämä slogan. ”Naiseen koskeminen” tarkoittaa tietenkin avioelämää ja sukupuoliyhteyttä. Tuon periaatteen pätevyyttä toiset Korintin seurakuntalaiset olivat epäilleet, ja siksi Paavalin mielipidettä oli kysytty kirjeitse.

On luultavaa, että Korintissa ajatus selibaatista erityisen hyvänä elämänmuotona oli jollain lailla muodissa. Tuohon aikaan siellä esiintyi nimittäin Egyptistä sinne rantautunutta Isiksen kulttia, ja sen mukaan seksi oli pahasta, myös aviollinen. Vaimot kävivät kuulemma pyytämässä Isikseltä syntejään anteeksi, kun olivat taas sekstailleet aviomiestensä kanssa.

Myös filosofisessa keskustelussa kysymys avioliitosta ja seksuaalisuudesta oli pinnalla. Stoalaisten mielestä avioliitto oli kannatettava asia, koska se hyödytti yhteiskuntaa. Kynnikot taas olivat sitä mieltä, että viisaalle soveltui paremmin naimattomuus, koska se tarjosi vapauden perhe-elämän huolista ja aikaa filosofointiin.

Paavali kumosi sloganin ”miehen on hyvä olla koskematta naiseen”, juutalaisesta perinteestään lähtien. Sen mukaan aviollinen seksi oli hyvä asia. Se on aviopuolisoiden keskinäinen oikeus ja velvollisuus. Eräänä syynä oli juuri tuo, jonka Paavali nostaa esiin: haureuden välttäminen. Kun harrastaa tarpeeksi seksiä puolisonsa kanssa, ei niin helposti lankea siveettömyyteen.

Paavalin puhe ei ole mitenkään erityisen ”patriarkaalista”. Miehellä ja vaimolla on samat, molemminpuoliset seksuaaliset oikeudet ja velvollisuudet toisiaan kohtaan. Tämä johtuu siitä, että avioon astuttuaan he eivät enää omista itseään ja ruumistaan kokonaan itse, vaan kummankin tulee palvella toistaan, myös ruumiillaan. Siksi aviollista yhdyselämää ei saanut keskeyttää muuten kuin keskinäisestä sopimuksesta.

Tämä sama perinne oli rabbeilla. Heidänkin mukaansa oikeus seksiin koski yhtä hyvin miestä kuin vaimoa.

Rabbeille tuttu on myös se Paavalin ajatus, että aviopuolisoiden seksuaalinen elämä on mahdollista panna katkolle joksikin ajaksi, ja nimenomaan siksi, että voisi paremmin keskittyä Tooran opiskeluun ja rukoukseen. Rabbi Shammain mukaan, jos mies on tehnyt tällaisen uskonnollisen lupauksen seksuaalisesta pidättyvyydestä, niin vaimo voi suostua siihen kahdeksi viikoksi, ei pidemmäksi aikaa; Rabbi Hillelin mukaan kuitenkin vain viikoksi. Sen jälkeen miehen piti palata Tooran parista jälleen vaimonsa luo peittoa heiluttamaan.

Paavalin mukaan olennaista tällaisessa avioelämän keskeytyksessä on ”yhteinen sopimus”. Ellei sukupuolielämän tilapäinen keskeytys perustu molemminpuoliseen yhteiseen sopimukseen, avioliiton toinen osapuoli joutuu kohtuuttomaan kiusaukseen langeta siveettömyyteen. Mutta jos tällaista kiusausta ei tule, on mahdollista, rukoukseen keskittymisen vuoksi, pidättyä seksistä yhdessä sovituksi määräajaksi.

Naimattomuuden armolahja

Soisin kaikkien elävän niin kuin itse elän. Jokaisella on kuitenkin oma Jumalalta saatu armolahjansa, yhdellä yksi, toisella toinen.

Naimattomille ja leskille minä sanon, että heidän olisi hyvä pysyä yksin niin kuin minäkin. Mutta elleivät he jaksa hillitä itseään, menkööt naimisiin, sillä on parempi mennä naimisiin kuin palaa himon tulesa (1. Kor. 6:8-10).

Paavali eli tuohon aikaan sinkkuna. On kuitenkin hyvin luultavaa, että hän oli ollut aviossa. Aiemmassa elämässä hän oli vakaumuksellinen fariseus, ja sellaisten oli oikeastaan

välttämätöntä olla naimisissa. Ilmeisesti Paavali oli leskeytynyt, mutta ei ollut mennyt uusiin naimisiin.

Miksi hän on sitä mieltä, että kaikkein parasta leskille olisi pysyä naimattomana? Ilmeisesti siksi, että hän uskoi lopun aikojen ja Jeesuksen takaisin paluun tapahtuvan lähitulevaisuudessa. Sitä edeltäisivät vaivan ajat, minkä vuoksi naimisissa oleminen toisi huolta itsensä lisäksi myös puolisoista. Siksi olisi helpompi pysyä naimattomana.

Mutta Paavalin mukaan ”jokaisella on oma armolahjansa, yhdellä yksi, toisella toinen”. Naimattomuuden armolahja on Jumalan antama erityinen kutsumus. Sen omaava pystyy olemaan vailla perhe-elämää ja kykenee siksi antamaan aikaansa ja tarmoaan Jumalan valtakunnan työhön ja seurakunnan palvelemiseen aviossa olevaa paremmin.

Tätä erityistä kutsumusta ei kuitenkaan ole kaikilla, mikä näkyy siinä, että useimmat eivät ”jaksaa hillitä itseään”, vaan tarvitsevat seksikumppania ja perhe-elämää. Siksi useimpien on selibaattia parempi elää aviossa, ”sillä on parempi mennä naimisiin kuin palaa himon tulesa.

Aviollinen elämä ei Paavalin mukaan ole mitenkään uskonnollisesti vähempiarvoista kuin selibaatti. Molemmat ovat Jumalalta saatuja kutsumuksia.

Avioerosta

Naimisissa oleville taas annan käskyn, en minä vaan Herra: vaimo ei saa erota miehestään. Jos hän kuitenkin eroaa, olkoon menemättä enää naimisiin tai sopikoon miehensä kanssa. Samoin ei mies saa erota vaimostaan (1. Kor. 7:10-11).

Evankeliumeissa (Matt. 5:32; 19:9, Mark. 10:11-12, Luuk.16:18) Jeesus kieltää avioeron, vaikka juutalaisuudessa ja Mooseksen lain mukaan mies saattoi ”antaa vaimolleen erokirjan” ja hellenistisen kulttuurin mukaan sekä mies tai vaimo saattoi vaatia avioeroa.

Paavali ei siteeraa noita tekstejä, mutta silti välittää tuon saman kiellon Korintin seurakunnalle ylösnousseen Kristuksen sanana. Ehkä hänen tiedossaan oli, että joku Korintin seurakuntaan kuuluvista naisista oli eronnut tai aikeissa erota miehestään. Paavalin mukaan sellainen oli vastoin Kristuksen tahtoa.

Paavali on kuitenkin realistinen. Joskus avioliitto on niin pahasti rikki, että ero on väistämätön. Siinä tapauksessa käsky on: ”olkoon menemättä enää naimisiin tai sopikoon miehensä kanssa.”

Mitä tämä tarkoittaa sen suhteen, että meidänkin kirkossamme vihitään eronneita uuteen avioliittoon? Näyttää siltä, että tällainen käytäntö on vastoin selvää Jumalan sanaa, vastoin sekä Jeesuksen että hänen apostolinsa opetusta. Sen vuoksi esimerkiksi katolisessa kirkossa eronneita ei vihitä uuteen avioliittoon.

Eikö kuitenkin ole niin, että Jumalan sanan mukaan synnin saa anteeksi? Myös sellaisen synnin, joka liittyy avioliiton rikkoontumiseen. Sillä perusteella voisi olla mahdollista ajatella, että elämänsä pilanneelle (tai ihmiselle, jonka elämä on pilattu), pitää Jumalan armon varassa antaa uusi mahdollisuus ja uusi alku. Siksi ainakin minä olen vihkinyt eronneita uuteen avioliittoon, Jumalan kasvojen edessä.

Joka tapauksessa tällaiset Raamatun paikat pakottavat meidät näkemään, miten tärkeänä Jumala pitää avioliittoa. Avioero on yksiselitteisesti syntiä, sillä aviopuolisoiden liitto ei ole yksin heidän välisensä asia, vaan liittyy siihen, että itse Jumala on liittänyt heidät yhteen. ”Ja minkä Jumala on yhdistänyt, sitä älköön ihminen erottako”. Jeesus oli tässä asiassa niin ehdoton, että hänen oppilaansakin ihmettelivät sitä.

Jeesus sanoi heille: ”Se, joka hylkää vaimonsa ja menee naimisiin toisen kanssa, on avionrikkoja ja tekee väärin vaimoaan kohtaan. Ja jos vaimo hylkää miehensä ja menee naimisiin toisen kanssa, hänkin tekee aviorikoksen.” (Mark. 10:11-12).

Uskovan ja ei-uskovan välinen avioliitto

Edellä Paavali on käsitellyt kristittyjen välisiä avioliittoja ja niiden rikkoontumista avioerossa. Seuraavaksi hän alkaa käsitellä ”muita tapauksia” (alkukielessä *toi loipoi*) eli tilannetta, jossa uskova miehellä tai naisella on ei-kristitty puoliso.

Sitten sanon vielä, en Herran sanana vaan omanani: Jos jollakin veljellä on vaimo, joka ei usko, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, miehen ei pidä jättää häntä. Ja jos uskova naisella on aviomies, joka ei usko, ja tämä suostuu asumaan hänen kanssaan, vaimon ei pidä jättää miestänsä. Mies, joka ei usko, on uskovan vaimonsa pyhittävä, ja vaimo, joka ei usko, on uskovan miehensä pyhittävä. Muutenhan teidän lapsenne olisivat epäpuhtaita; nyt he kuitenkin ovat pyhiä. Mutta jos se puoliso, joka ei usko, tahtoo erota, niin erotkoon. Uskovaa veljeä tai sisarta ei tällaisessa tapauksessa sido mikään pakko. Jumala on kutsunut teidät elämään rauhassa. Ja mistä tiedät, vaimo, voitko pelastaa miehesi? Tai mies, mistä tiedät, voitko pelastaa vaimosi? (1. Kor. 7:12-16)

Antiikin aikana avioon kuului mennä samaa kansaa ja samaa uskontoa edustavan puolisen kanssa. Eri uskontoa edustavat aviopuolisot olivat erikoistapaus, jota ei pidetty hyvänä. Vastaavalla tavalla ajattelivat varmasti myös Korintin kristityt. Useimmat heistä olivat kääntyneet kristityiksi aikuisiällään, ja monessa tapauksessa heidän puolisonsa ei ollut kääntynyt vaan pysynyt aiemmassa pakanuudessaan. Miten tällaisessa tapauksessa tuli toimia?

Monien Korintin seurakuntalaisten mukaan kristityn olisi parasta erota pakanapuolisostaan. Perusteena oli se, että ei-kristitty puoliso tekee avioliitosta epäpyhän, koska hän vetää uskovan puolison pois Kristuksen valtapiiristä.

Paavali oli kuitenkin toista mieltä. Asia on hänen mielestään pikemminkin niin, että kristitty puoliso vetää ei-kristityn puolison Kristuksen valtapiiriin. Heidän avioliitostaan tulee Jumalan siunaama siksi, että kristitty puoliso on Kristuksen pyhittäjä ja hänen kauttaan myös se toinen. Samasta syystä myös heidän lapsensa ovat Kristuksen valtapiirissä eli ”pyhiä”. Tällä perusteella kristitty puoliso ei saa hakea eroa ei-kristitystä puolisoista, jos tämä haluaa pysyä aviossa. Mutta sellaisessa tapauksessa, jossa ei-kristitty puoliso ei siedä uskovaista puolisoaan ja haluaa lähteä avioliitosta, uskovan on annettava hänen mennä menojaan.

Paavalilla ei tällaiseen tapaukseen ollut selkeää, Jeesuksen omaan käskyyn perustuvaa ohjetta. Tämä ohje on hänen omaa mietintäänsä.